

HỒI THỨ HAI TRĂM BỐN MƯƠI TƯ
NHỮNG ÂM MƯU ĐÁNH TRÁO PHẠM NHÂN

Vi Tiểu Bảo cười hỏi:

- Đại ca thấy sắc đẹp có điên đảo thần hồn rồi mượn gió bẻ măng không?

Da Long cười ha hả đáp:

- Cái đó huynh đệ cứ yên tâm. Dù huynh đệ có đến một trăm hai chục trái tim cũng đừng lo ngại chi hết. Đại ca về cái đó kém lắm. Lão Thái tuy là đối đầu của đại ca nhưng đại ca quyết chẳng làm trò đó.

Hai người áp giải Mao Thập Bát đi về phía pháp trường ở cửa Thái Thị.

Da Long cười ngựa. Vi Tiểu Bảo ngồi trên cỗ xe lớn màu lục.

Mao Thập Bát ngồi trong xe bò không có mui. Hai tay trói dặt ra đằng sau. Nơi cổ cắm tấm biển gỗ đề hàng chữ:

- "Khâm phạm Mao Thập Bát lập tức hành hình".

Cỗ xe bò từ chợ lừa ngựa đi về phía tây, trăm hộ tới tấp đi coi rất đông.

Mao Thập Bát dọc đường lúc kêu la, lúc hát ngao, lúc lại găm lên:

- Lão gia từ năm mười tám tuổi đã nên trang hảo hán mới mang danh là Mao Thập Bát. Lão gia biết trước phải vạ mất đầu.

Trăm hộ hai bên đường phố lớn tiếng hoan hô, ca ngợi:

- Giỏi lắm! Đáng mặt hán tử giang hồ.

Xe bò đến chỗ ngã tư hai đường phố lớn giao nhau ở cổng Tuyên Võ là tới pháp trường cửa Thái Thị.

Bọn thân binh của Vi Tiểu Bảo đã làm nhà rạp ngay đêm hôm trước.

Trước sau nhà rạp đều có quan binh bảo vệ cực kỳ nghiêm mật.

Đa Long vâng mật chỉ của Vua Khang Hy, chỉ sợ bọn Thiên Địa Hội đến cướp pháp trường, đã thông tri cho Cửu môn đề đốc phái một ngàn quan binh canh giữ bốn mặt.

Mao Thập Bát đứng giữa pháp trường, oai phong lẫm liệt hô lớn:

- Chúng ta đều là trăm họ người Đại Hán. Giang sơn gấm vóc của chúng ta bị bọn Thát Đát chiếm cứ. Nhưng có một ngày sẽ giết hết bọn Thát Đát không còn một mống.

Vì Tiểu Bảo xuống kiệu tiến vào nhà rạp.

Cổ kiệu lớn dừng lại ở bên.

Vì Tiểu Bảo vào ngồi ghế giữa, gã mời Đa Long ngồi một bên.

Đa Long chau mày hỏi:

- Tên khâm phạm kia nói toàn điều đại nghịch vô đạo làm phiền động lòng người. Chúng ta chém hăn lẹ đi cho rồi.

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Phải đấy!

Rồi gã hô:

- Dem phạm nhân vào đây.

Bốn tên thân binh dẫn Mao Thập Bát vào, đề hăn quỳ xuống, nhưng hăn nhất định không quỳ.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Hăn không quỳ thì thôi.

Gã quay lại nhìn Đa Long hỏi:

- Đại ca đã xét nghiệm đích thân trọng phạm chưa? Không lầm lẫn đấy chứ?

Đa Long đáp:

- Không thể lầm được.

Vì Tiểu Bảo tuyên bố:

- Đã nghiệm mình đích thân khâm phạm Mao Thập Bát và lập tức chém đầu.

Gã cầm bút son gạch vào tấm biển gỗ một cái vòng tròn rồi liệng ra.

Một tên thân binh lượm biển lên, lôi Mao Thập Bát ra ngoài.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Đa đại ca! Tiểu đệ cho đại ca coi mấy vật này hay lắm.

Gã lấy trong tay áo ra một tập khăn tay đặt xuống trước mặt Đa Long.

Trên khăn tay thêu một bức Xuân cung đồ. Trong họa đồ có đôi nam nữ mặt mũi xinh tươi, dáng điệu linh động.

Đa Long vừa ngó thấy, cặp mắt sáng ngời như bị hấp dẫn. Lão lật coi xuống tấm dưới thì lại là một bức Xuân cung đồ, nhưng tư thế đặc biệt kỳ dị. Lão cười nói:

- Mô hình này thật ly kỳ cổ quái!

Lão lại lật xuống dưới thì tấm nào cũng thêu tư thế những nhân vật rất kỳ dị. Có tấm một trai hai gái, có tấm hai trai ba gái.

Đa Long ngó những đồ hình trên khăn tay mà huyết mạch chạy dãn dật. Lão cười hỏi:

- Vi huynh đệ! Những bảo bối này huynh đệ lấy ở đâu? Mua dùm ca ca một tấm được chăng?

Vì Tiểu Bảo cười đáp:

- Những tấm này tiểu đệ kính biếu đại ca.

Đa Long tưởng chừng được vật chí bảo, cảm ơn không ngớt miệng. Lão trịnh trọng cất tập khăn tay vào bọc.

Giữa lúc ấy, bên ngoài liên tiếp nổ ba tiếng súng ùng ùng .

Đội trưởng thân binh vào bẩm:

- Giờ hành hình đã tới. Xin đại ca ra giám trảm.

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Được lắm.

Gã đứng dậy dắt tay Đa Long tiến ra ngoài rạp thì thấy Mao Thập Bát cúi đầu ủ rũ quỳ ở giữa pháp trường như người đang hôn mê.

Cổ thủ nổi một hồi trống hiệu. Tiếng trống vừa dừng, đao phủ thủ quần áo sắc sỡ giơ cánh tay lên, đưa quỹ đầu đao về phía trước.

Lập tức đầu phạm nhân bị chặt đứt.

Đao phủ thủ phóng chân trái đá một cái, mình phạm nhân té nhào. Cổ phun máu tươi.

Đa Long nói:

- Đại công cáo thành. Chúng ta chia tay quách.

Vì Tiểu Bảo ghen ngào nói:

- Đa đại ca! Người này có mối giao tình thân thiết với tiểu đệ, nhưng Hoàng thượng đã ra nghiêm chỉ tiểu đệ không cứu y được. Hối ơi!

Rồi gã tuôn đôi hàng lệ khóc nức nở.

Đa Long nói:

- Huynh đệ thật là người nghĩa khí. Bây giờ hãy thu liệm, an táng cho y cũng là hết lòng với người chết.

Vì Tiểu Bảo "dạ" một tiếng rồi xụi xụi khóc hoài.

Vì Tiểu Bảo đưa tay áo lên lau nước mắt. Thực ra gã đã dấu gừng sống trong tay áo để rui mắt cho đỏ lên và chảy nước không ngớt. Trong lòng không khỏi cười thầm, mừng cho kế hoạch của mình đã thành công.

Đa Long lại an ủi gã mấy câu, đoạn đưa gã lên xe rồi lão mới lên ngựa về nhà.

Bọn thân binh rầm rộ theo cỗ xe ngựa trở về công tước phủ.

Mấy tên thân binh khác dùng chiếu quấn xác chết phạm nhân bỏ vào trong quan tài đã chuẩn bị từ trước.

Chúng đẩy nắp quan tài và đóng đinh cẩn thận.

Bách tính đi coi cuộc hành hình không ngớt thì thảo bàn tán. Họ thấy Mao Thập Bát trước khi lâm tử còn dám lớn tiếng thóa mạ đều khen là anh hùng hảo hán.

Cũng có người sợ bị liên lụy lên tiếng phiên trách và bảo họ:

- Khâm phạm làm điều đại nghịch vô đạo, chết là đáng tội, quyết không nên tán dương để rước vạ vào mình.

Vi Tiểu Bảo về đến cửa phủ bước xuống, cỡi xe ngựa đi thẳng về phía nam, ra khỏi thành Bắc Kinh, nhằm đường Dương Châu mà tiến.

Vi Tiểu Bảo lên ngựa vào cung phục chỉ. Vua Khang Hy lập tức triệu gã vào.

Nhà Vua đã được Đa Long báo cáo, biết Vi Tiểu Bảo lúc giám trảm Mao Thập Bát đã khóc lóc rất nhiều.

Bây giờ Ngài thấy hai mắt gã đỏ hoe lại sưng lên, trong lòng không khỏi bịn rịn.

Nhà Vua tưởng gã hết dạ trung trinh với chúa, liền nói mấy câu an ủi, rồi phán bảo:

- Tiểu Quế Tử! Toán quân La Sát người bắt đưa về đây thì số đông thỉnh cầu ta phóng thích hồi quốc. Ta đã tha rồi. Hiện còn hơn hai trăm tên nguyện ý ở lại Trung Quốc.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Bắc Kinh so với Mạc Tư Khoa vừa náo nhiệt vừa cảnh đẹp hơn nhiều. Phục vụ dưới quyền Hoàng thượng cũng vinh quang hơn phục vụ Sa hoàng nước La Sát.

Nhà Vua mỉm cười nói:

- Ta cho cánh quân La Sát này vào ngạch Thanh binh và kêu bằng "Nga La Tư tá lĩnh". Đội quân này giao cho người thống lĩnh. Vậy người liệu mà quản thúc cho cẩn thận đừng để bọn chúng sinh sự trong kinh thành.

Vi Tiểu Bảo cả mừng quỳ xuống tạ ơn.

Gã ra khỏi cung đã thấy hai đội quân La Sát đứng chờ bên cầu Kim Thủy ngoài cửa Thái Hòa.

Những quân La Sát mặc sắc phục Thanh binh coi cũng hùng dũng lắm.

Vì Tiểu Bảo lấy ngân phiếu thưởng mỗi tên hai chục lạng bạc và cho nghỉ ngơi ba ngày.

Bọn quân La Sát hô lớn:

- Ô là! Ô là!

Trong đời vua Khang Hy, hai đội quân La Sát thủy chung vẫn phục vụ trong ngạch Thanh binh bằng một dạ trung thành.

Đứ thần ngoại quốc đến Bắc Kinh thấy Hoàng đế Trung Quốc sai khiến bọn quan quân La Sát đều đem lòng kính sợ.

Bọn quan binh La Sát sau chết già hết, chế độ "Nga La Tư tá lĩnh" mới cáo chung.

(Lời chú của tác giả: Những việc liên quan đến quân La Sát được nhập ngạch Thanh binh có ghi chép ở thiên "Nga La Tư tá lĩnh khảo" trong quyển 9 pho Quý Ty loại cáo.

Trong Thanh Đại Thông sử, Tiêu Nhất Sơn đã viết: "Tù binh đưa về kinh sư đều được tha hết cho vào ngạch tá lĩnh. Đó là kỳ binh của Nga La Tư. Con cháu họ đến nay hãy còn". Vậy là bọn kỳ binh Nga La Tư đã thành hôn với con gái Trung Quốc và sinh con đẻ cái.)

Vì Tiểu Bảo về phủ thấy Công chúa cùng sáu vị phu nhân, ba con vừa trai vừa gái vào cung đã về đông đủ. Ai cũng được Thái hậu ban thưởng rất nhiều. Nhưng Công chúa có phần kém tươi.

Vì Tiểu Bảo hỏi ra mới biết vì Thái hậu coi bảy vị phu nhân ngang hàng như nhau. Công chúa nghĩ mình là con gái của Thái hậu sinh ra mà chẳng được nửa lời thân thiết hơn.

Dĩ nhiên Vì Tiểu Bảo hiểu rõ duyên cớ trong vụ này, gã liền an ủi nàng:

- Thế là Thái hậu tỏ ra rất công bằng. Nếu ngài đối với nàng bằng con mắt khác biệt thì sáu vị tỷ muội kia không khỏi ghen tỵ.

Công chúa tức giận hỏi:

- Thái hậu là mẫu thân ta mà thân cận với ta hơn một chút, họ cũng ghen tỵ ư?

Vì Tiểu Bảo ôm lấy nàng cả cười nói:

- Bây giờ ta đối với nàng một cách đặc biệt thử xem họ có ghen tỵ không?

Các phu nhân tắc lưỡi, lườm nguýt rồi cười ồ.

Công chúa là người ruột đẻ ngoài da chẳng có tâm địa gì, thấy mọi người vui nhộn, nàng cũng cười xòa.

Mười mấy ngày liền, các vương công đại thần đều thiết yến khánh hạ Vì Tiểu Bảo công thành danh toại. Đêm nào gã cũng coi hát, đánh bạc chẳng được ngồi không.

Một hôm Đa Long đến thăm nói cho gã hay về việc Phùng Tích Phạm mất tích mười mấy ngày rồi. Người nhà hắn đã trình lên phủ Thuận Thiên.

Lão khế hỏi:

- Vì huynh đệ! Đêm hôm ấy chúng ta đánh hắn một trận rồi sau ra làm sao?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Sau đưa hắn về nhà ngay. Vậy chứ hắn đi đâu?

Đa Long hỏi:

- Huynh đệ không giết hắn chứ?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Nếu tiểu đệ kêu người hạ sát hắn thì đại ca đứng bên cũng trông thấy. Đại ca! Đại ca có trông thấy không?

Đa Long nói ngay:

- Không có! Không có! Chúng ta chỉ đánh hắn một chập toi bời, chứ có giết hắn đâu?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Đúng thế! Vụ này anh em mình hành động chung nhau. Nếu xảy ra chuyện gì cả đôi ta đều phải gánh lấy.

Đa Long mỉm cười nói:

- Bọn người ở Phùng gia một mực bảo là đêm hôm ấy Thái lão ở Tiền Phong doanh phái người đến đón lão đi rồi không trở về nữa. Tri phủ Thuận Thiên thân hành đến bái phỏng lão Thái để hỏi về câu chuyện đêm trước. Lão Thái bẽn lẽn quá chừng, chỉ ậm ừ chống chế cho xuôi chuyện không muốn nói nhiều. Sau lão thấy tri phủ Thuận Thiên hỏi mãi, lão vừa thẹn vừa tức, đâm ra đổ quạu rồi tri phủ Thuận Thiên cũng rút lui không dám điều tra nữa.

Đa Long dứt lời, đứng dậy vỗ vai Vi Tiểu Bảo vừa cười vừa nói tiếp:

- Vi huynh đệ! Huynh đệ quả là người có phúc tướng nên mới gặp may đến thế! Lão Thái phu nhân nổi cơn tam bành khéo sao vừa đúng lúc, không muộn mà cũng không sớm. Mụ thống lĩnh đội nương tử quân đến tấn công hẻm Diêm Thủy giữa lúc sự việc xảy ra. Thế là bao nhiêu sự tình đều trút cho lão Thái gánh hết.

Đa Long đoán thẳm trong bụng: Phùng Tích Phạm bị Vi Tiểu Bảo ngấm ngấm hạ sát rồi. Lão cũng phải gánh một phần trách nhiệm về vụ này, mà đổ vạ cho Thái đô thống ở Tiền Phong doanh là điều rất hợp ý lão.

Lão có biết đâu Thái đô thống phu nhân ra quân vừa đúng lúc, không sớm không muộn, chẳng phải là chuyện ngẫu nhiên trùng hợp, mà là do Vi Tiểu Bảo đã tính đúng thời khắc, phái người đi thông phong báo tin cho mụ.

Dĩ nhiên Đa Long cũng không biết Vi Tiểu Bảo đã phái bọn thân binh dựng nhà rạp vào việc giám trảm đã làm hai tầng vách, để giấu Phùng Tích Phạm vào trong đó.

Sau khi Đa Long xét nghiệm đích thân Mao Thập Bát rồi đưa hấn ra pháp trường, Vi Tiểu Bảo nhân lúc đó lấy những tấm khăn tay thêu xuân cung đồ đưa cho Đa Long coi để lão không chú ý đến việc ngoài. Đồng thời bọn thân binh thủ hạ đánh tráo Phùng Tích Phạm làm Mao Thập Bát.

Phùng Tích Phạm vẫn còn hôn mê bất tỉnh, mặt đầy huyết tích, quần áo mặc trên mình giống hệt Mao Thập Bát. Lão quý giữa pháp trường đầu cúi xuống, chẳng một ai phát giác.

Người mà đao phủ chặt đầu chính là Phùng Tích Phạm.

Còn Mao Thập Bát đã có người ôm đặt vào trong xe của Vi đại soái đậu sẵn ở bên rạp. Miệng hấn bị nhét giẻ, muốn la lối chửi bới cũng không được.

Cuộc hành hình kết thúc, Vi Tiểu Bảo về đến cổng phủ xuống xe rồi, cỗ xe lập tức chạy đi Dương Châu, ngựa không dừng vó.

Xe ngựa qua sông Hoàng Hà, mấy người ruổi xe mới nói rõ cho Mao Thập Bát hiểu rõ nội vụ.

Mao Thập Bát mười phần chắc chết mà lại sống sót, nhục khí có phần chùn nhụt. Bây giờ hắn mới biết Vi Tiểu Bảo liều mạng cứu hắn, nên hắn cũng không tiết lộ vụ này nữa.

Vi Tiểu Bảo phải đi thù tạc đồng trào liêu hữu mười mấy ngày liền, đến nay rảnh việc lại nhớ tới anh em Thiên Địa Hội liền giả làm một công tử nhà giàu, bảo Đong Nhi hóa trang làm kẻ thân tùy cùng nhau ra cầu Thiên Kiều mong gặp bọn Tiền lão bản, Cao Ngạn Siêu nói lại chuyện cũ.

Hai người ra tới cầu Thiên Kiều trà trộn vào đám đông chừng nửa giờ thì thấy Từ Thiên Xuyên lưng đeo rương thuốc đang ngồi trong tiểu trà quán uống nước.

Vi Tiểu Bảo cả mừng tiến vào, ngồi xuống cạnh Từ Thiên Xuyên khẽ gọi:

- Từ đại ca!

Từ Thiên Xuyên đứng phắt dậy, nét mặt hăm hăm, rảo bước đi ra ngoài.

Vi Tiểu Bảo ngạc nhiên, đứng dậy theo ra thì thấy Từ Thiên Xuyên đi tới chỗ vắng người. Gã liền cùng Đong Nhi theo hút cách một quãng xa.

Từ Thiên Xuyên xuyên qua ba ngõ hẻm, vượt hai đường nhỏ đến một tiểu hạng. Lão dừng lại trước căn nhà thứ năm gõ cửa.

Cửa mở, Phàn Cương chạy ra đón. Hắn vừa ngó thấy Vi Tiểu Bảo không khỏi sửng sốt rồi cũng mặt giận lầm lỳ.

Vi Tiểu Bảo bước lẹ tới cười nói:

- Phàn đại ca! Đại ca bình yên chứ?

Phàn Cương đặng hắng một tiếng, không thềm đáp lại.

Từ Thiên Xuyên hỏi:

- Vi đại soái! Phải chăng đại soái đem binh mã đến bắt bọn ta?

Vi Tiểu Bảo vội đáp:

- Từ tam ca! Sao tam ca... lại nói giỡn thế?

Phàn Cương chạy vội ra đầu hẻm đảo mắt nhìn quanh rồi trở về đóng cửa lại.

Vì Tiểu Bảo và Song Nhi theo sau hai người xuyên qua sân vào nhà đại sảnh, thì thấy bọn Huyền Trinh đại nhân, Cao Ngạn Diêu, Tiền lão bản cũng tụ hội ở đây.

Quần hùng vừa ngó thấy Vì Tiểu Bảo đều ủa lên một tiếng rồi đứng phắt dậy.

Vì Tiểu Bảo chấp tay chào:

- Chúng vị ca ca! Các vị đều vui vẻ cả.

Huyền Trinh đạo nhân tức giận nói:

- Bọn ta chưa bị người giết chết kể ra cũng còn là may.

Y rút trường kiếm ở sau lưng ra đánh soạt một tiếng.

Vì Tiểu Bảo lùi lại một bước, run lên hỏi:

- Sao các vị ca ca... lại đối phó với tiểu đệ bằng cách này? Tiểu đệ... có làm điều chi lầm lỗi với các vị đâu?

Từ Thiên Xuyên trợn mắt lên nói:

- Tổng đà chúa bị người gia hại, Phong nhị ca bị người giết chết. Mấy bữa trước người lại mới chặt đầu Mao Thập Bát. Bọn ta... bọn ta hận mình chưa thể rút xương, lột da người.

Vì Tiểu Bảo rất đỗi hoang mang, vội đáp:

- Không... không có những chuyện đó. Những vụ này hoàn toàn không đúng sự thực.

Huyền Trinh sấn lên một bước, tay trái nắm lấy vạt áo Vì Tiểu Bảo, lớn tiếng:

- Bọn ta chưa nghĩ được cách nào để giết người, thì nay... tên tiểu hán gian lại đến đây nộp mình. Tổng đà chúa quả là sống khôn chết thiêng.

Vì Tiểu Bảo thấy tình thế nguy kịch liền quay đầu lại, toan thi triển công phu Thần hành bách biến để chuồn đi cho lẹ. Nhưng gã thấy Từ Thiên Xuyên và Phàn Cương tay cầm binh khí đứng ở sau lưng, vội phân trần:

- Câu chuyện khá dài. Chúng ta là anh em một nhà, sao... sao các vị lại nóng nảy thế?

Huyền Trinh quát lớn:

- Ai thèm làm anh em với tiểu hán gian? Tên tiểu quỷ đừng hoa ngôn xảo ngữ nữa, chẳng ai thèm nghe đâu. Hãy mổ bụng tên lòng lang dạ chó để tể điện Tổng đà chúa cùng Phong nhị ca rồi sẽ tính.

Lão rút tay trái về kéo Vi Tiểu Bảo lại gần.

Vi Tiểu Bảo la lớn:

- Trời ơi! Oan uổng!...

Song Nhi thấy thế nguy liền rút khẩu súng lục La Sát bắn chỉ thiên một phát. Lập tức trong nhà khói mù giàn dụa.

Đồng thời thị nấp sau lưng Vi Tiểu Bảo lòi mạnh một cái.

Huyền Trinh đạo nhân năm trước đã nếm mùi đau khổ về món hỏa khí tây dương, y vừa nghe súng nổ đã chấn động tâm thần, nói tay ra nên Vi Tiểu Bảo được Song Nhi lòi lại.

Song Nhi lùi vào góc nhà, đứng chắn trước mặt Vi Tiểu Bảo, chĩa súng lục vào quần hào quát hỏi:

- Các vị có chịu nghe lẽ phải hay không?

Huyền Trinh lại hô:

- Tiến! Anh em tiến lên! Quyết liều mạng với chúng!

Y cầm kiếm muốn xông vào, nhưng Tiền lão bản cản lại nói:

- Đạo trưởng! Hãy khoan!

Lão nhìn Song Nhi hỏi:

- Người có chuyện gì hãy nói cho anh em nghe.

Song Nhi đáp:

- Hay lắm!

Thị liền thuật chuyện từ lúc Vi Tiểu Bảo vì việc cứu Trần Cận Nam mà phải xuất ngoại đào vong. Gã đã bị Thần Long giáo bắt đưa đến Thông Cật đảo thế nào? Trần Cận Nam bị Trịnh Khắc Sảng và Phùng Tích Phạm hạ sát làm sao? Âm mưu của Phong Tế Trung bại lộ và bị thị bắn chết trong trường hợp nào? Vua Khang Hy ra lệnh cho Vi Tiểu Bảo phải tiêu diệt Thiên Địa Hội và gã đã tìm cách gì để không tuân lệnh. Mới đây Vi Tiểu Bảo đã thay người hành hình ngoài pháp trường để cứu Mao Thập Bát làm sao? Nhất nhất thị kể rõ từ đầu đến cuối.

Song Nhi không phải là kẻ lợi khẩu, ăn nói hoạt bát, nhưng quần hùng ở với thị lâu ngày đã biết thị vốn tính thành thực, không quen giả dối, lại thấy thị kể chuyện một cách tự nhiên, không ngần ngại, không ấp úng, tỏ ra đều là sự thực, quyết chẳng thể bịa đặt trong khoảnh khắc.

Quần hùng lại nghĩ tới hành động của Phong Tế Trung, quả nhiên đều phù hợp, nên không nghi ngờ nữa.

Huyền Trinh hỏi:

- Thế mà sao trong thánh... con mẹ nó..., thánh chỉ của Hoàng đế Thát Đát lại nói là Vi hương chủ đã gia hại Tổng đà chúa?

Y đổi giọng hô Vi Tiểu Bảo là Vi hương chủ đủ tỏ trong lòng y đã tin đến chín phần.

Song Nhi lắc đầu đáp:

- Cái đó thì tại hạ không hiểu được.

Tiền lão bản nói ngay:

- Đây là âm mưu của Hoàng đế Thát Đát muốn cho Vi hương chủ chặt đứt liên lạc với bản hội và từ nay phải nhất tâm làm quan lớn với người Mãn Châu.

Từ Thiên Xuyên xen vào:

- Tiền huynh nói rất có lý.

Rồi lão tra đao vào vỏ, co gối quỳ xuống trước mặt Vi Tiểu Bảo xin lỗi:

- Bọn thuộc hạ một phen nóng nảy hồ đồ, hành động lỗ mãng thành ra cam bẽ đắc tội với Vi hương chủ, thực đáng muôn thác. Bây giờ cam bẽ lãnh phạt.

Tiếp theo quần hùng đều quỳ cả xuống.

Huyền Trinh tự tát vào mặt mấy cái, cất tiếng thóa mạ:

- Thật là ngu xuẩn! Thật là đáng chết.

Vì Tiểu Bảo cùng Song Nhi vội quỳ xuống đáp lễ.

Vì Tiểu Bảo vừa hết kinh hãi liền cười nói:

- Xin các vị ca ca đừng đi. Không biết là không có lỗi. Sự hiểu lầm trong lúc nhất thời phỏng có chi đáng kể!

Quần hùng đứng dậy lại nói mấy câu xin lỗi lần nữa.

Lúc này Vì Tiểu Bảo nhơn nhơn đắc ý, khoa chân múa tay thuật lại những chuyện đã qua.

Dĩ nhiên câu chuyện của gã kẻ linh động hơn Song Nhi, việc gì cũng trải qua những cơn nguy hiểm chết người. Tuy nhiên quần hùng nghe thì nghe đấy nhưng không tin gã bằng Song Nhi.

Sau khi mọi chi tiết đều hiểu rõ, quần hùng ghé tai thì thâm thương nghị một hồi.

Phàn Cương lại lên tiếng:

- Vì hương chủ! Tổng đà chúa bất hạnh bị gian nhân sát hại, Thiên Địa Hội lâm vào tình trạng quân vô tướng hổ vô đầu. Anh em Thanh Mộc Đường đều muốn suy cử Vì hương chủ lên làm Tổng đà chúa Thiên Địa Hội, chỉ e anh em bấy Đường kia không phục, hoặc sinh lòng nghi kỵ. Vậy anh em xin Vì hương chủ đi lập một công trạng lớn lao.

Vì Tiểu Bảo xua tay lia lia đáp:

- Xin ca ca gác việc đó lại. Cái gì chứ Tổng đà chúa thì tiểu đệ không làm nổi rồi.

Nhưng gã động tính hiếu kỳ hỏi lại:

- Có điều tiểu đệ chưa hiểu công trạng lớn lao mà Phàn đại ca nói là công trạng gì?

Phàn Cương đáp:

- Mối loạn tam phiên đã bình định, Dài Loan lại bị bọn Thất Đát chiếm đóng, người La Sát ở phương Bắc bị Vi hương chủ đánh đuổi. Công cuộc phản Thanh phục Minh của chúng ta càng ngày càng khó khăn.

*** *vietkiem.com* ***